

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

18 март 2010 година *

По дело C-419/08 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 23 септември 2008 г.,

Trubowest Handel GmbH, установено в Кьолн (Германия), за което се явяват адв. К. Adamantopoulos и адв. Е. Petritsi, dikigoroi,

Viktor Makarov, с местожителство в Кьолн, за който се явяват адв. К. Adamantopoulos и адв. Е. Petritsi, dikigoroi,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явява г-н J.-P. Них, в качеството на представител, подпомаган от адв. G. Berrisch и адв. G. Wolf, Rechtsanwälte,

* Език на производството: английски.

Европейска комисия, за която се явяват г-н N. Khan и г-н H. van Vliet, в качеството на представители,

ответници в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász, г-н G. Arestis (докладчик) и г-н J. Malenovský, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 септември 2009 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 октомври 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Със своята жалба Trubowest Handel GmbH (наричано по-нататък „Trubowest“) и г-н Макаров искат отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 9 юли 2008 г. по дело Trubowest Handel и Макаров/Съвет и Комисия (Т-429/04, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля техния иск на основание член 288 ЕО за обезщетение на вредите, които жалбоподателите твърдят, че са претърпели в резултат от приемането на Регламент (ЕО) № 2320/97 на Съвета от 17 ноември 1997 година относно налагане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на някои видове безшевни тръби от желязо или нелегирана стомана с произход от Унгария, Полша, Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република, отмяна на Регламент (ЕИО) № 1189/93 и прекратяване на процедурата по отношение на вноса от Република Хърватия (ОВ L 322, стр. 1, наричан по-нататък „окончателният регламент“).

Правна уредба

- 2 Основното общностно законодателство в областта на митниците се състои от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“). Член 236 от този регламент предвижда:

„1 Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Опрощаване на вносите и износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на вземането им под отчет техният размер не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Възстановяване или опрощаване не може да се разреши, когато фактите, послужили за основание на плащането или вземането под отчет на размера на недължими сборове, произтичат от недобросъвестно поведение на заинтересуваното лице.

2 Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове.

Удължаване на този срок се допуска, когато заинтересуваното лице докаже, че е било възпрепятствано да подаде молбата си за целта в рамките на посочения срок поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила.

Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, първа и втора алинея, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване.“

- 3 Разпоредбите, които уреждат прилагането на антидъмпингови мерки от Европейската общност, се съдържат в Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223, наричан по-нататък „основният регламент“).

Обстоятелства, предхождащи спора

- 4 Първоинстанционният съд излага фактическите обстоятелства по спора в точки 1—21 от обжалваното съдебно решение, както следва:
1. „С непубликувано решение от 25 ноември 1994 г. (дело IV/35.304), прието на основание на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), Комисията решава да предприеме разследване относно вероятността да съществуват антиконкурентни практики по отношение на тръбите от въглеродна стомана, практики, които могат да нарушат член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство [от 2 май 1992 година (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3)], както и член 81 ЕО.
  2. Вследствие на това разследване на 20 януари 1999 г. Комисията решава да започне административната процедурата по преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби, в резултат от която на 8 декември 1999 г. приема Решение 2003/382/ЕО относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] (преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) (ОВ L 140, 2003 г., стр. 1, наричано по-нататък „решението относно картела“).
  3. Съгласно член 1, параграф 1 от решението относно картела осемте предприятия — адресати на последното, „са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО], като са участвали [...] в споразумение, предвиждащо поспециално съблюдаване на техния съответен национален пазар за стандартни тръби [Oil Country Tubular Goods] с резбовани краища и за безшевни [преносни тръби „проект“]“. Член 1, параграф 2 от решението относно картела посочва, че по отношение на Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. и NKK Corp. нарушението продължава от 1990 г. до 1995 г. По отношение на British Steel Ltd се посочва че нарушението продължава от

1990 г. до февруари 1994 г. На това основание на тези предприятия са наложени глоби, чийто размер варира, според случая, от 8,1 милиона до 13,5 милиона EUR.

4. Прессъобщение IP/99/957 на Комисията от 8 декември 1999 г. съобщава за решението относно картела, като последното е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 6 юни 2003 г.

5. На 8 юли 2004 г. в Решение по дело JFE Engineering и др./Комисия (T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501), Първоинстанционният съд, от една страна, отменя член 1, параграф 2 от решението относно картела, доколкото Комисията неправилно установява, че посочените в този член четири предприятия са участвали в картела преди 1 януари 1991 г. и след 30 юни 1994 г., и от друга страна, намалява размера на глобите, наложени на тези предприятия от Комисията.

6. Освен това вследствие на жалба, подадена на 19 юли 1996 г. от Комитета за защита на производството на безшевни стоманени тръби на Европейския съюз, и в приложение на Регламент [...] № 384/96 [...], изменен с Регламент (ЕО) № 2331/96 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 317, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 14, стр. 128), на 31 август 1996 г. Комисията публикува Известие за образуване на антидъмпингова процедура относно вноса на някои видове безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Русия, Чешката република, Румъния и Словакия (ОВ С 253, стр. 26).

7. На 29 май 1997 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 981/97 за въвеждане на временни антидъмпингови мита върху вноса на някои видове безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република (ОВ L 141, стр. 36).

8. На 17 ноември 1997 г. Съветът приема [окончателния] регламент.

9. На 16 юли 2004 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 1322/2004 за изменение на окончателния регламент (ОВ L 246, стр. 10). Съгласно член 1 от този регламент в окончателния регламент е добавен член 8, по силата на който след 21 юли 2004 г. не се прилага член 1 от окончателния регламент, установяващ антидъмпингови мита върху посочения в него внос.

10. Trubowest [...] е дружество по германското право, което внася в Общността безшевни тръби с произход от Русия. Trubowest, на което г-н [...] Макаров е управител от 1997 г., започва да внася посочените стоки през януари 1997 г. и преустановява тази дейност през октомври 1999 г. [...]

11. Освен това, считано от 1992 г., г-н Макаров е управител и на дружеството Truboimpex Handel GmbH (наричано по-нататък „Truboimpex“), чиято търговска дейност, считано от 1996 г., се изразява във внос в Общността, по-конкретно от свое име, на безшевни тръби с произход от Русия.

12. На 15 октомври 1999 г. Amtsgericht Kleve (районен съд на Клеве, Германия) издава заповед за задържане, по-специално на г-н Макаров тъй като „срещу него има сериозни подозрения, че през периода 1997—1999 г. е предоставил неточна и непълна информация на данъчните органи в Кьолн и Emmerich относно важни данъчни събития, като тези декларации съставляват 36 отделни нарушения, и че по този начин е намалил размера на данъците, за да извлече за [себе си] и за други лица необосновани данъчни предимства, като това е позволило да се избегнат в голяма степен вносните сборове“. Освен това в тази заповед за задържане е посочено, че „[във] връзка с това за [внесените от Truboimpex и Trubowest тръби с произход от Русия] са подадени

декларации с невярно съдържание с цел да се заобиколят разпоредбите на [окончателния регламент]“.

13. В изпълнение на посочената заповед за задържане от 27 октомври до 12 ноември 1999 г. г-н Макаров е задържан под стража. След освобождаването на г-н Макаров са му наложени мерки, ограничаващи неговата свобода на придвижване, съгласно които по-специално до 31 януари 2000 г. е бил длъжен да се явява три пъти седмично в компетентното полицейско управление и му е забранено да напуска страната освен с предварително разрешение (наричани по-нататък „мерки, ограничаващи свободата“).

14. Считано от 27 октомври 1999 г. Hauptzollamt Emmerich (главна митническа служба в Emmerich, Германия), впоследствие Hauptzollamt Duisburg (главна митническа служба в Duisburg, Германия) връчва на жалбоподателите известия за последващо събиране на несъбрани антидъмпингови мита, свързани с извършения от Truboimpex и Trubowest внос в периода от декември 1997 г. до октомври 1999 г. Германските митнически власти по същество считат, че осъщественият от жалбоподателите внос неправилно не е бил класиран под кода на общностната номенклатура, предвиден за безшевни тръби, предмет на окончателния регламент. В рамките на тази процедура банковите сметки на Trubowest и на г-н Макаров са запорирани.

15. Така според германските митнически власти задълженията на Truboimpex и Trubowest във връзка с неплатени антидъмпингови мита възлизат съответно на 1 575 181,86 EUR и 729 538,78 EUR, или общ размер от 2 304 720,64 EUR антидъмпингови мита, които тези две дружества не са платили. Освен това като управител на Trubowest и на Truboimpex г-н Макаров е отговорен за плащането на пълния размер на сумите, дължими от тези две дружества.

16. На 16 и 17 ноември 1999 г. жалбоподателите обжалват пред Hauptzollamt Emmerich, в съответствие с член 243 от [МКО] и с приложимото национално право, известията за последващо събиране на несъбрани антидъмпингови мита, издадени срещу Trubowest и г-н Makarov. На 15 декември 2000 г. жалбоподателите подават жалба пред Finanzgericht Düsseldorf (финансов съд в Düsseldorf, Германия), като искат спиране на изпълнението на известията за събиране, които подлежат на незабавно изпълнение. На 30 октомври 2001 г. Finanzgericht Düsseldorf отхвърля искането на жалбоподателите. На 29 август 2003 г. жалбоподателите предявяват исканията си пред Hauptzollamt Duisburg, като по същество поддържат, че митническите власти неправилно са счели, че техният внос попада в приложното поле на окончателния регламент.

17. На 19 юни 2000 г. Staatsanwaltschaft Kleve (прокуратурата в Клеве) повдига обвинение срещу г-н Makarov за митнически декларации с невярно съдържание във връзка с вноса, извършен от Trubowest и Truboimrex. В обвинителния акт Staatsanwaltschaft Kleve по същество приема, че поради избегнати митни сборове, резултат от извършения от Trubowest и Truboimrex внос, е налице задължение за сума в общ размер от 4 376 250,25 германски марки или 2 237 541,22 EUR.

18. На 14 ноември 2002 г. Landgericht Kleve (Окръжен съд Клеве) спира образуваното срещу г-н Makarov висящо наказателно производство до приключване на свързаното с него данъчно производство.

19. На 15 декември 2004г. жалбоподателите сключват споразумение с Hauptzollamt Duisburg, което слага край на спора между тях и германските митнически власти.

20. Това споразумение предвижда по-специално следното:

„Преамбюл“

[...]

Чрез настоящото изложение на фактите страните целят да уредят окончателно възникналия между тях спор относно законосъобразността на спорните известия за последващо събиране. Страните признават, че настоящото общо изложение на фактите не урежда съществуващия между тях спор по въпроса кои стоманени тръби са обхванати от антидъмпинговите мита.

[...]

С оглед на гореизложеното страните се споразумяват за следното:

- (1.) Актовете за установяване на митнически задължения и на отговорност [...] за антидъмпингови мита в размер на 2304734,45 EUR се изпълняват чрез плащане на обща сума от 460 000 EUR [по-специално от жалбоподателите]. Страните се споразумяват, че само част от събраната до този момент от Hauptzollamt Duisburg сума от 435 125,21 EUR, а именно сума на стойност 343 644,15 EUR, ще се приспадне от дължимата сума в размер на 460 000 EUR.

[...]

- (3.) С подписването на настоящото споразумение се преустановяват всички изпълнителни мерки срещу Trubowest и [по-специално] срещу [г-н Makarov].

[...]

- (5.) С настоящото споразумение [жалбоподателите] се отказват от нови претенции срещу митническата администрация, например за да получат обезщетение във връзка с фактите, обхванати от настоящото общо изложение. Освен това те се отказват да предявяват други иски и жалби по съдебен ред срещу митническата администрация.

Страните обаче си запазват правото да отправят такива искания към трети лица, по-конкретно посочените иски за поправяне на вреди [...] срещу Комисията и Съвета [...] на основание на член 288 [ЕО].“

21. С определение (Beschluss) на Landgericht Kleve от 2 май 2005 г., в съответствие с член 153а от Strafprozessordnung-StPO (германският наказателно-процесуален кодекс) е прекратено образуването срещу г-н Makarov висящо наказателно производство при условие последният да заплати глоба в размер на 18 000 EUR. В това определение Landgericht Kleve посочва, че е взето предвид „изявлението на [г-н Makarov], че неговото съгласие [за прекратяване на наказателното производство] не означава признаване на вина, а че е дадено по процесуални и икономически съображения“.

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

- 5 На 25 октомври 2004 г. жалбоподателите подават в секретариата на Първоинстанционния съд иск срещу Съвета и Комисията за обезщетение на основание на член 288 ЕО, с цел тези институции да бъдат осъдени да заплатят следните суми:
- 118 058,46 EUR на Trubowest, заедно с годишна мораторна лихва в размер на 8%, съответстваща на сумата, реално платена от това дружество, в резултат на различни известия за събиране на неплатени антидъмпингови мита, издадени от германските митнически власти срещу жалбоподателите, която представлява пропуснати ползи за Trubowest,
  - 397 916,91 EUR на г-н Makarov, заедно с годишна мораторна лихва в размер на 8%, формирана съответно от общата сума, реално платена от него в резултат на различни известия за събиране на неплатени антидъмпингови мита, в размер на 277 939,37 EUR, от неизплатените заплати, които му дължи Trubowest, в размер на 63 448,54 EUR, и адвокатски възнаграждения, платени в рамките на производствата, противопоставили жалбоподателите на германските митнически власти, в размер на 56 529 EUR,
  - 128 000 EUR на Trubowest, заедно с годишна мораторна лихва в размер на 8%, за пропуснати ползи или, при условията на евентуалност, договорената между страните сума след междинно решение на Първоинстанционния съд.
  - 150 000 EUR на г-н Makarov, заедно с годишна мораторна лихва в размер на 8%, за неимуществени вреди.

- 6 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля всички правни основания, посочени в подкрепа на иска за обезщетение, и осъжда жалбоподателите да заплатят съдебните разноски, направени от Съвета и Комисията.
- 7 В точки 41—74 и 77—82 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля като недопустими някои части на иска за обезщетение, тъй като приема, че не е компетентен да ги разгледа въз основа на член 288 ЕО. По отношение, от една страна, на исканията за обезщетение в размер на суми, които съответстват на платените от жалбоподателите антидъмпингови мита, Първоинстанционният съд приема, че тези искания са от изключителната компетентност на националните юрисдикции, в съответствие с установените от МКО процедури. Относно искането за възстановяване на адвокатските възнаграждения, от друга страна, Първоинстанционният съд постановява, че то се отнася до такъв аспект на спора между жалбоподателите и германските митнически власти, който е от изключителната компетентност на националните юрисдикции.
- 8 По отношение на останалата част от иска, след като преценява условието за ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността, свързано с наличието на пряка причинно-следствена връзка между твърдяната незаконосъобразност и останалите вреди, за които се поддържа, че са претърпени, а именно пропуснатите ползи за Trubowest, загубите от неизплатени работни заплати на г-н Макаров и претърпените от последния неимуществени вреди, Първоинстанционният съд приема, че претендираните вреди не произтичат достатъчно пряко от твърдяната незаконосъобразност.
- 9 Първоинстанционният съд е намерил за подходящо да разгледа веднага, в точка 86 от обжалваното съдебно решение, въпроса дали жалбоподателите са доказали съществуването на причинно-следствена връзка между твърдените незаконосъобразни действия на Съвета и на Комисията и претендираните имуществени и неимуществени вреди. В точки 98—137 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд постановява, че липсва достатъчно пряка причинно-следствена връзка между въведените от окончателния регламент антидъмпингови мита и тези вреди. При тези условия Първоинстанционният съд не е разгледал въпроса дали регламентът е незаконосъобразен и дали жалбоподателите действително са претърпели посочените вреди.

- 10 По-конкретно, Първоинстанционният съд проверява дали е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между действията, които се вменяват на Съвета и Комисията, и претендираните вреди, както в хипотезата, при която за внесените от жалбоподателите стоки не се прилага окончателния регламент, така и в обратния случай. В това отношение Първоинстанционният съд постановява в точка 110 от обжалваното съдебно решение, че в първата хипотеза Общността не може да носи отговорност, доколкото твърдените вреди са резултат изключително от действията на германски митнически власти и органи на наказателното производство, а не от твърдените незаконосъобразни действия на Съвета и Комисията. Във втората хипотеза Първоинстанционният съд приема в точка 116 от обжалваното съдебно решение, че съответните вреди са причинени предимно от действията на жалбоподателите, изразяващи се в неправилно класиране на техния внос.
- 11 На последно място, Първоинстанционният съд отхвърля искането на жалбоподателите за някои процесуално-организационни действия, като приема в точки 138—141 от обжалваното съдебно решение, че не е необходимо да се разпорежда на Комисията да представи, от една страна, доказателства за приноса ѝ към преговорите, свързани със спора относно класирането на внасяните от жалбоподателите стоки, приключил със споразумението, сключено между последните и германските митнически власти, и от друга страна, цялата ѝ кореспонденция с митническите власти и руското правителство.

Производство пред Съда и искания на страните

- 12 Жалбоподателите искат от Съда:

— да отмени изцяло обжалваното съдебно решение,

- да се произнесе окончателно по същество, като уважи иска за обезщетение, предявен пред Първоинстанционния съд [понастоящем Общ съд], и осъди Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски по първоинстанционното производство или, при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд, и

- да осъди Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски по настоящото производство

13 Съветът иска от Съда:

- да отхвърли жалбата,

- при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд,

- при условията на евентуалност спрямо първите две искания да отхвърли иска за обезщетение на жалбоподателите, и

- да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

14 Комисията иска жалбата да бъде отхвърлена и жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

- 15 Първоинстанционният съд е проверил условието за наличие на пряка причинно-следствена връзка между твърдяната незаконосъобразност и претендираните от жалбоподателите вреди само по отношение на исканията, които е приел за допустими. Първото правно основание, свързано с частта от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд се произнася по посоченото условие, следователно се отнася само до тези искания. Ето защо в рамките на настоящата жалба следва да се разгледа предварително второто правно основание, свързано с частта от обжалваното съдебно решение, в която се обявяват за недопустими някои други искания за обезщетение.

По второто правно основание

Доводи на страните

- 16 С второто си правно основание, което е разделено на две части, жалбоподателите поддържат, на първо място, че Първоинстанционният съд е нарушил член 288, втора алинея ЕО и е допуснал грешка при прилагане на правото, като е решил в точки 41—74, 77—82 и 138—141 от обжалваното съдебно решение, че не е компетентен да разгледа техните искания за обезщетение в размер на суми, равни на платените антидъмпингови мита, както и на адвокатските възнаграждения, платени в рамките на производството между тях и германските митнически власти, с оглед на изключителните обстоятелства в конкретния случай, за който е характерно изчерпването на националните средства за защита поради сключено споразумение. На второ място жалбоподателите твърдят, че в точка 68 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изопачил фактите и доказателствата, приемайки че те не са представили никакви доказателства в подкрепа на твърденията относно последиците върху сключването на споразумение, от една страна, от изиграната от Общността и руските власти роля, и от друга страна, от образуването от германските власти наказателно производство.

- 17 Съветът и Комисията считат, че Първоинстанционният съд основателно е приел, че антидъмпинговите мита са събрани от националните митнически власти и че следователно съгласно постоянната съдебна практика единствено националните юрисдикции са компетентни да разпоредят възстановяването на митата, недължимо събрани на основание на общностни правила, обявени впоследствие за невалидни. Общностните юрисдикции следователно не били компетентни да разпоредят подобно възстановяване на мита или на адвокатски възнаграждения, платени в рамките на национални процедури относно тези мита. Освен това сключеното между жалбоподателите и германските митнически власти споразумение не можело да създаде за общностните юрисдикции компетентност, каквато не е съществувала преди това споразумение. Компетентността на общностните юрисдикции обхващала единствено вредите, надхвърлящи обикновеното възстановяване на незаконосъобразни мита.
- 18 Съветът освен това поддържа, че двете части на това правно основание са недопустими. Всъщност първата част не съдържа точно изложение на правните съображения, които да обосновават твърдението, че жалбоподателите не са сключили доброволно споразумението с германските митнически власти. Що се отнася до втората част на това правно основание, жалбоподателите не посочвали ясно кои доказателства са били изопачени от Първоинстанционния съд и не доказвали грешките в анализа, довели до това изопачаване.
- 19 Комисията поддържа също, че жалбата не поставя под въпрос анализа, извършен от Първоинстанционния съд в точки 61—66 от обжалваното съдебно решение, според който жалбоподателите са могли да оспорят законосъобразността на окончателния регламент в рамките на националната процедура, което би им позволило да постигнат преюдициално запитване на основание на член 234 ЕО, а по този начин и евентуално обявяване на този регламент за невалиден от Съда. Комисията счита за несъвместимо с фактите и с правото твърдението, че независимо от споразумението, което са сключили с германските митнически власти, жалбоподателите „никога не са се отказвали от правото си на обезщетение“ и са приели това споразумение „без да се засяга незаконосъобразността на [окончателния] регламент“. Впрочем твърдяната роля на институциите и натискът на наказателното производство срещу един от жалбоподателите нямали

никакво отношение към основателността на преценката на Първоинстанционния съд, според която той няма компетентност да разгледа определени искания.

Съображения на Съда

- 20 В първата част на второто право основание жалбоподателите най-напред отбелязват, че двете искания, по отношение на които Първоинстанционният съд е обявил, че не разполага с компетентност, се отнасят до част от сумата, която са платили съгласно сключеното с германските митнически власти споразумение, въпреки твърдяната незаконосъобразност на окончателния регламент. Макар жалбоподателите да не посочват ясно в жалбата, че става въпрос за антидъмпинговите мита, платени от тях на посочените власти, следва да се отбележи, че в точка 46 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява, че въпросните суми съответстват на сумите, които жалбоподателите са платили на това основание, и в точка 47 от това решение този съд постановява, че в това отношение исканията им в крайна сметка са за възстановяване на посочените мита, за които се твърди, че са недължимо платени, което не се оспорва от жалбоподателите в рамките на настоящото обжалване.
- 21 Освен това жалбоподателите поддържат, че и след посоченото споразумение продължава да е налице значителна вреда, резултат от действието на окончателния регламент, считан от тях за незаконосъобразен и пораждащ отговорност за Общността — вреда, която трябва да се поправи в съответствие с член 288, втора алинея ЕО.
- 22 Първоинстанционният съд постановява в точка 63 от обжалваното съдебно решение, че сключеното между германските митнически власти и жалбоподателите споразумение не може да му предостави компетентност да се произнесе по исканията за обезщетение на последните, свързани с платените антидъмпингови мита. На следващо място Първоинстанционният съд установява в точка 67 от това решение, че жалбоподателите сами признават, че в рамките на националните производства, образувани по тяхна инициатива, те са разполагали с

ефикасно средство за защита, което им е позволявало да оспорят плащането на антидъмпинговите мита, като се позоват на незаконосъобразност на окончателния регламент, но са поискали прекратяването на тези производства, сключвайки посоченото споразумение.

- 23 В това отношение следва най-напред да се напомни, че единствено националните юрисдикции са компетентни да разглеждат иск за възстановяване на суми, неоснователно събрани от национален орган въз основа на общностна правна уредба, която впоследствие е обявена за невалидна (вж. в този смисъл Решение от 30 май 1989 г. по дело *Roquette frères/Комисия*, 20/88, *Recueil*, стр. 1553, точка 14, Решение от 13 март 1992 г. по дело *Vreugdenhil/Комисия*, C-282/90, *Recueil*, стр. I-1937, точка 12 и Решение от 27 септември 2007 г. по дело *Икеа Wholesale*, C-351/04, *Сборник*, стр. I-7723, точка 68).
- 24 В този контекст, когато частноправен субект счита, че е претърпял вреди от прилагането на антидъмпингов регламент, който намира за незаконосъобразен, той може да оспори пред компетентната национална юрисдикция валидността на регламента, прилаган от националните митнически власти. Тази юрисдикция може и дори трябва да сезира Съда с въпрос относно валидността на съответния регламент при условията на член 234 ЕО.
- 25 Трябва да се напомни също, че националните органи следва да отчитат в своите правни системи последиците от установяването на невалидността, от което следва, че антидъмпинговите мита, платени на основание на съответния регламент, не са дължими по смисъла на член 236, параграф 1 от МКО и по принцип трябва да бъдат възстановени от митническите власти в съответствие с посочената разпоредба, ако са изпълнени условията за това възстановяване, включително и тези по параграф 2 от посочения член (вж. Решение по дело *Икеа Wholesale*, посочено по-горе, точка 67).
- 26 Следователно въпреки сключеното в случая споразумение между жалбоподателите и германските митнически власти, съгласно общностното законодателство искането за възстановяване на недължимо платени антидъмпингови мита

е от компетентността на съответните национални юрисдикции. Това споразумение не може да създаде за общностните юрисдикции компетентност, която не е съществувала преди сключването му.

- 27 На второ място, в първата част на настоящото правно основание жалбоподателите оспорват обжалваното съдебно решение, тъй като Първоинстанционният съд е обявил, че не е компетентен да разгледа искането им за обезщетение, свързано с адвокатски възнаграждения, платени във връзка с производствата на национално равнище. Те обаче не представят никакви доводи, които да опровергават акцесорния характер на тези разходи по отношение на националния спор. Все пак от съдебната практика, на която Първоинстанционният съд основателно се позовава в точка 78 от обжалваното съдебно решение, произтича, че въпросът за възстановяването на разноски, направени в рамките на национално производство, който има акцесорен характер по отношение на спора по това производство, е от изключителната компетентност на националния съд.
- 28 Ето защо следва да се констатира, че Първоинстанционният съд основателно е обявил, че не е компетентен да разгледа въпросните искания, така че първата част на второто правно основание е необоснована.
- 29 С втората част на това правно основание, свързана със споразумението относно спора на национално равнище, жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд е изопачил представените му факти и доказателства, като е постановил в точка 68 от обжалваното съдебно решение, че те не са представили доказателства в подкрепа на твърденията си относно последиците върху сключването на споразумение, от една страна, от изиграната от Общността и руските власти роля, и от друга страна, от образуването от германските власти наказателно производство. Те твърдят също, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като в точки 138—141 от обжалваното съдебно решение е отказал да разпорежи на Комисията да представи, от една страна, доказателства за своя принос към преговорите, свързани със спора относно класирането на внасяните стоки, приключил с посоченото споразумение, и от друга страна, цялата кореспонденция, която е разменила с германските митнически власти и руското правителство. Според жалбоподателите тези доказателства относно

действията на общностните институции биха могли да бъдат релевантни в рамките на иск на основание на член 288, втора алинея ЕО.

- 30 В това отношение следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика, съгласно член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда единствено Първоинстанционният съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Първоинстанционният съд е установил или преценил фактите, на основание член 225 ЕО Съдът е компетентен да упражнява контрол върху правната квалификация на тези факти и правните последици, които Първоинстанционният съд е извел от тях (вж. по-специално Решение от 6 април 2006 г. по дело *General Motors/Комисия*, С-551/03 Р, *Recueil*, стр. I-3173, точка 51, Решение от 22 май 2008 г. по дело *Evonik Degussa/Комисия*, С-266/06 Р, точка 72, Решение от 18 декември 2008 г. по дело *Coop de France bétail et viande/Комисия*, С-101/07 Р и С-110/07 Р, *Сборник*, стр. I-10193, точка 58 и Решение от 3 септември 2009 г. по дело *Moser Baer India/Съвет*, С-535/06 Р, *Сборник*, стр. I-7051, точка 31).
- 31 Така Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност щом тези доказателства са били редовно събрани, общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде придадено на представените му доказателства. Следователно освен в случай на изопачаване на посочените доказателства тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално посочените по-горе Решение по дело *General Motors/Комисия*, точка 52, Решение по дело *Evonik Degussa/Комисия*, точка 73, Решение по дело *Coop de France bétail et viande/Комисия*, точка 59 и Решение по дело *Moser Baer India*, точка 32).
- 32 Важно е освен това да се напомни, че изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибегва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствените средства (вж.

по-специално посочените по-горе Решение по дело General Motors/Комисия, точка 54, Решение по дело Evonik Degussa/Комисия, точка 74, Решение по дело Coop de France bétail et viande/Комисия, точка 60 и Решение по дело Moser Baer India, точка 33).

- 33 В случая по отношение на оплакването, свързано с представените от жалбоподателите доказателства относно условията, при които страните са сключили разглежданото споразумение, твърдяното изопачаване на фактите не е доказано ясно и в достатъчна степен в жалбата. Освен това жалбоподателите не доказват, че ако на Комисията бе разпоредено да представи поисканите документи, това би могло да е от значение за правните последици, изведени от Първоинстанционния съд в точка 139 от обжалваното съдебно решение, в смисъл че той не е компетентен да се произнесе по исканията за обезщетение, свързани с антидъмпинговите мита и с адвокатските възнаграждения, платени във връзка с производствата на национално равнище.
- 34 Налага се изводът, че чрез настоящото производство жалбоподателите целят преразглеждане на извършената от Първоинстанционния съд преценка на фактите, за което Съдът не е компетентен в рамките на производство по обжалване, така че това оплакване следва да се обяви за недопустимо.
- 35 Ето защо второто правно основание трябва да се отхвърли в неговата цялост, отчасти като необосновано и отчасти като недопустимо.

По първото правно основание

- 36 Жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото при възприетото от него тълкуване и прилагане на член 288, втора алинея ЕО по отношение на условията, при които Общността

може да носи извъндоговорна отговорност. С това правно основание, което се състои от две части, жалбоподателите упрекуват Първоинстанционния съд, от една страна, че не е извършил проверка на незаконосъобразните действия, които могат да причинят вредите, и в частност че не е разгледал неправомерните действия, за които се отнася оплакването в техния правен контекст и в контекста на преценката на причинно-следствената връзка, и от друга страна, тъй като е приел, че съществуващата причинно-следствена връзка между действията, които се вменяват на общностните институции, и различните аспекти на твърдяната вреда не може да се счита за достатъчно пряка.

По първата част

— Доводи на страните

37 Жалбоподателите твърдят, че в етапа на разглеждане на причинно-следствената връзка между незаконосъобразните действия и твърдените вреди последните трябва по някакъв начин да са били преценени, преди да може да се приеме решение, че не съществува такава достатъчно пряка връзка между двете или че тази връзка е била прекъсната. С други думи, жалбоподателите считат, че макар в областта на извъндоговорната отговорност на Общността разглеждането най-напред на незаконосъобразността или на твърдените вреди да не предполага проверка на другите условия за тази отговорност, да се започне с разглеждане на причинно-следствената връзка предполага, че по един или друг начин са взети предвид другите две условия.

38 Съветът изтъква, че твърдението, според което Първоинстанционният съд бил длъжен „по един или друг начин [да вземе] предвид другите две условия“ или да „разгледа правния контекст на причинно-следствената връзка, и по-специално незаконосъобразните действия“, е неоснователно. Подходът на

Първоинстанционния съд, който анализира причинно-следствена връзка, като приема за установен факт акта, за който се твърди, че е незаконосъобразен, и твърдяната вреда, бил обичаен. Първоинстанционният съд не бил длъжен да проверява условията за отговорност на една институция в определен ред, а ако едно от трите условия не е изпълнено, искането за поправяне на вреди би трябвало да се отхвърли, без да е необходимо да се проверяват другите условия.

- 39 Според Комисията няма правило, което да попречи на Първоинстанционния съд да разгледа условието, свързано с причинно-следствена връзка, без да се произнася по въпроса за твърдяната незаконосъобразност на окончателния регламент. Макар действително да може да е вярно, че „причинно-следствената връзка не съществува сама за себе си“, в жалбата напълно се пренебрегва обстоятелството, че причинно-следствената връзка се определя не от незаконосъобразните действия, от една страна, и от претърпяната вреда, от друга страна, а единствено от това дали действията, до които се отнася оплакването, са причинили твърдяната вреда.

— Съображения на Съда

- 40 От практиката на Съда следва, че за ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността и осъществяването на правото на обезщетение за претърпяна вреда на основание на член 288, втора алинея ЕО следва да са налице всички условия, що се отнася до незаконосъобразността на твърдените действия на институциите, до настъпването на вреда и до наличието на причинно-следствена връзка между тези действия и твърдяната вреда (вж. по-специално Решение от 29 септември 1982 г. по дело *Oleifici Mediterranei*/ЕИО, 26/81, Recueil, стр. 3057, точка 16 и Решение от 15 септември 1994 г. по дело *KYDER*/Съвет и Комисия, C-146/91, Recueil, стр. I-4199, точка 19, както и Решение от 9 септември 2008 г. по дело *FIAMM* и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 106).

- 41 Доколкото предвидените в член 288, втора алинея ЕО три условия за отговорността трябва да са изпълнени кумулативно, обстоятелството, че едно от тях не е налице, е достатъчно за отхвърляне на иск за обезщетение (Решение от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точка 14).
- 42 Освен това не съществува никакво задължение проверката на условията за отговорност на една институция да се извършва в определен ред (вж. в този смисъл Решение по дело Lucaccioni/Комисия, посочено по-горе, точка 13).
- 43 Тъй като второто правно основание бе отхвърлено, настоящото правно основание се отнася единствено до исканията за обезщетение, свързани, от една страна, с имуществените вреди, които се състояли в пропуснати ползи за Trubowest и в загуба на заплати от страна на г-н Макаров, съответно оценени на 128 000 EUR и на 63 448,54 EUR, и от друга страна, с неимуществените вреди, които г-н Макаров бил претърпял, оценени на 150 000 EUR.
- 44 Първоинстанционният съд приема в точка 134 от обжалваното съдебно решение, че във всички случаи, по-конкретно независимо дали извършваният от Trubowest внос попада в приложното поле на окончателния регламент и независимо дали жалбоподателите са допуснали грешка в класирането, причинно-следствената връзка, съществуваща между незаконосъобразните действия, които се вменят на Съвета и Комисията, и твърдените вреди, не може да се квалифицира като достатъчно пряка.
- 45 В хода на съдебното заседание жалбоподателите подчертават, че Първоинстанционният съд не е разгледал правното събитие, породило вредата. Според тях въпросът за причинно-следствената връзка може да се преценява само в рамките на задълбочен анализ на правния контекст на спорния акт, а именно окончателния регламент, за който те твърдят, че е незаконосъобразен.

- 46 Съветът и Комисията считат, че не съществува никакво задължение за Първоинстанционния съд да се произнесе по твърдяната незаконосъобразност, преди да провери наличието на причинно-следствена връзка между тази незаконосъобразност и твърдяната вреда.
- 47 Както посочва генералният адвокат в точка 68 от своето заключение, жалбоподателите не са пояснили как би се отразила проверката от страна на Първоинстанционния съд на действията, които се вменят на институциите, върху преценката на условието за причинно-следствена връзка, извършена в обжалваното съдебно решение. Първоинстанционният съд е можел да провери тази връзка, като приеме, че съответният акт действително е незаконосъобразен и че вредите съществуват — както твърдят жалбоподателите (вж. по аналогия Решение по дело *Lucasconi/Комисия*, посочено по-горе, точки 12, 15 и 16, както и Определение от 12 април 2005 г. по дело *DLD Trading Company Import-Export/Съвет*, C-80/04 P, точка 50).
- 48 В рамките на иск за обезщетение на основание член 288, втора алинея ЕО условието, свързано с причинно-следствената връзка, е независимо от това за незаконосъобразност на разглеждания акт. Следователно в настоящия случай въпросът дали въвеждането на антидъмпингови мита с окончателния регламент е незаконосъобразно, е без значение за преценката на условието относно причинно-следствената връзка.
- 49 Ето защо Първоинстанционният съд основателно е приел, че може да разгледа на първо място въпроса за причинно-следствената връзка между действията, които се вменят на Съвета и Комисията, и твърдените вреди.
- 50 От гореизложеното следва, че първата част на първото правно основание трябва да се отхвърли като необоснована.

По втората част

— Доводи на страните

- 51 Жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е постановил, че съществуващата причинно-следствена връзка между незаконосъобразните действия на общностните институции и твърдените вреди не може да се счита за достатъчно пряка, доколкото той е основал съображенията си на две хипотетични положения, представляващи недоказани твърдения. Първоинстанционният съд пропуснал да отчете обстоятелството, че жалбоподателите искат поправка на вреди, претърпени поради въвеждането на незаконни мита. Той неправилно взел предвид недоказани хипотетични грешки при класирането на внасяните стоки, за които се твърди, че представляват нарушение от страна на германските митнически власти или на жалбоподателите. Жалбоподателите считат, че Първоинстанционният съд е приложил неправилно условието за причинно-следствена връзка, тъй като е проверил дали е налице прекъсване на тази връзка, без да прецени предварително дали между незаконосъобразните действия и претендираните вреди съществува такава пряка връзка.
- 52 Съветът и Комисията твърдят, че тъй като в нито един момент не е било окончателно установено дали тръбите, за които германските митнически власти изискват плащане на антидъмпингови мита на основание на окончателния регламент, попадат в приложното поле на последния, Първоинстанционният съд е разгледал причинно-следствената връзка, изхождайки от двете хипотези.

— Съображения на Съда

- 53 Не може да се прави позоваване на общите за държавите членки принципи на правото, към които препраща член 288, втора алинея ЕО, в подкрепа на това, че Общността е длъжна да поправи всяка вредоносна последица, макар и далечна,

от действията на нейните органи (вж. в този смисъл Решение от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier и др./Съвет, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091, точка 21 и Решение от 30 януари 1992 г. по дело Finsider и др./Комисия, C-363/88 и C-364/88, Recueil, стр. I-359, точка 25). Всъщност свързаното с причинно-следствената връзка условие, поставено в член 288, втора алинея ЕО, се отнася до наличието на достатъчно пряка причинно-следствена връзка между действията на институциите и вредата (вж. в този смисъл Решение по дело Dumortier и др./Съвет, посочено по-горе, точка 21).

- 54 Освен това трябва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика, на основание член 225 ЕО и член 58, първа алинея от Статута на Съда жалбата може да се позовава само на правни основания, свързани с нарушение на правни норми, като се изключва всяка преценка на фактите (в този смисъл вж. по-специално Решение от 1 октомври 1991 г. по дело Vidrányi/Комисия, C-283/90 P, Recueil, стр. I-4339, точка 12 и Определение от 17 септември 1996 г. по дело San Marco/Комисия, C-19/95 P, Recueil, стр. I-4435, точка 39).
- 55 Жалбоподателите не поясняват по какъв начин твърдяната незаконосъобразност на окончателния регламент е свързана с наличието на достатъчно пряка връзка между претендираните вреди и твърдените незаконосъобразни действия. Всъщност законосъобразността на този регламент няма никакво отношение към валидността на преценката на фактическите хипотези, направена от Първоинстанционния съд, в резултат на която той е приел, че причинно-следствената връзка е прекъсната.
- 56 Жалбоподателите освен това поддържат, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е постановил в точка 134 от обжалваното съдебно решение, че причинно-следствената връзка между незаконосъобразните действия на общностните институции и твърдените вреди не може да се счита за достатъчно пряка.

- 57 От обжалваното съдебно решение следва, че Първоинстанционният съд не е разгледал предварително и като цяло въпроса дали твърдените вреди биха настъпили и без незаконосъобразните действия на институциите. Мотивите за това решение са съсредоточени върху въпроса за прекъсването на причинно-следствената връзка между тези два елемента. В точки 112 и 113 от посоченото съдебно решение в рамките на първата хипотеза Първоинстанционният съд приема, че преценката за наличието на причинно-следствена връзка не зависи от въпроса дали при липса на незаконосъобразния акт събитията биха се развили по различен начин. Освен това съгласно съдебната практика, посочена в точки 99 и 102 от обжалваното съдебно решение, твърдените вреди трябва да произтичат от действията, до които се отнася оплакването, достатъчно пряко и без да е налице прекъсване на причинно-следствената връзка.
- 58 В това отношение следва да се приеме, че причинно-следствена връзка по смисъла на член 288, втора алинея ЕО се установява, когато съществува пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразните действия на съответните институции и твърдяната вреда.
- 59 Необходимо е посочената вреда действително да е причинена от действията, които се вменяват на институциите. Този подход се потвърждава от постоянната съдебна практика, напомнена в точка 53 от настоящото решение, според която дори при евентуален принос на институциите към вредата, чието обезщетяване се иска, този принос може да е твърде отдалечен поради отговорност на други лица, и по-специално на жалбоподателя.
- 60 На първо място, Първоинстанционният съд основателно приема, че ако окончателният регламент не се прилага за стоките, внасяни от жалбоподателите, и следователно последните не са допуснали грешка при тяхното класиране, ще се установи, че отговорност за твърдените от жалбоподателите вреди носят само германските митнически власти, доколкото последните са обложили тези стоки

с антидъмпингови мита, въпреки че не попадат в приложното поле на окончателния регламент.

- 61 На второ място, Първоинстанционният съд основателно приема, че ако окончателният регламент се прилага за стоките, внесени от жалбоподателите, и последователно последните не са ги класирали правилно, следва да се констатира, че основната причина за претендираните от тях вреди ще бъде собственото им поведение, а не твърдените незаконосъобразни действия на Съвета и Комисията. По отношение на тази хипотеза Първоинстанционният съд също така основателно напомня в точки 100 и 101 от обжалваното съдебно решение, че следва да се провери дали увреденото лице е доказало, че за да избегне риска от това то самото да понесе вредите, като съзнателен правен субект е положило необходимата грижа да ги избегне или да ограничи техния размер. Причинно-следствената връзка може да се прекъсне от проява на небрежност от страна на увреденото лице, доколкото това негово поведение съставлява основната причина за вредите.
- 62 Според жалбоподателите Първоинстанционният съд не е взел предвид обстоятелството, че те искат обезщетяване на вреди, претърпени поради въвеждането на незаконни мита, и неправилно се е съсредоточил върху хипотетични грешки при класирането на внасяните стоки. Според жалбоподателите въпросът не се състои в това дали окончателния регламент обхваща тези стоки. Сумите, които са събрани като антидъмпингови мита и които остават за германските митнически власти по силата на споразумението, сключено между тях и жалбоподателите, предполагат, че митата са били дължими на основание на регламент, чиято законосъобразност се оспорва.
- 63 При преценката на претендираните вреди, произтичащи пряко или непряко от въвеждането на антидъмпингови мита с окончателния регламент, Първоинстанционният съд по никакъв начин не се позовава на законосъобразния или незаконосъобразен характер на този регламент. Всъщност относно това дали налагането на тези мита от окончателния регламент е причинило пряко вредите, които жалбоподателите твърдят, че са претърпели, Първоинстанционният съд разглежда последователно положението на последните в двете изведени от

него фактически хипотези, които обхващат всички възможни случаи. Алтернативната им проверка следователно е довела до същото заключение.

- 64 Ето защо жалбоподателите не доказват, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е постановил, че не е налице достатъчно пряка причинно-следствена връзка между действията, които се вменяват на институциите, и твърдените от жалбоподателите вреди.
- 65 При тези условия първото правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.
- 66 От това следва, че жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 67 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Съветът и Комисията са направили искане за осъждането на Trubowest и на г-н Макаров и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят разноските за настоящото производство.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**

- 2) **Осъжда Trubowest Handel GmbH и г-н Makarov да заплатят съдебните разноски.**

Подписи